

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3032/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ..., кога заступа пуномоћник Миланка Цветковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2306/18 од 07.03.2019. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2306/18 од 07.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2306/18 од 07.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 98/17 од 15.03.2018. године, ставом првим изреке, а), б) и в) обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 5447/10 исплати и то на име главног дуга износ од 61.421,87 динара, са законском затезном каматом почев од 19.11.2008. године до исплате, на име трошкова парничног поступка износ од 31.656,84 динара са законском затезном каматом почев од 26.12.2008. године до исплате и на име трошкова извршног поступка износ од 5.677,00 динара, док је преостали део захтева тужиоца од досуђених износа под а) и б) па до затражених износа тужбени захтев од 61.422,00 динара и од 31.657,00 динара, те законску затезну камату на досуђени износ под в) од 5.677,00 динара почев од дана извршности до исплате, одбијен као неоснован. Ставом 2. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 25.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2306/18 од 07.03.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужене је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, констатовано је да првостепена пресуда остаје неизмењена у

одбијајућем делу става првог изреке, док је ставом трећим изреке, одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за накнаду материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року. Одлуку о тужбеном захтеву судови су донели уз изражен правни став који не одступа од примене права у одлукама Врховног касационог суда у предметима са захтевом као у овој правној ствари, при чему треба имати у виду да је одлука Врховног касационог суда Рж-г 1071/15 од 16.09.2015. године, на коју се позива подносилац ревизије, донета у поступку за заштиту права на суђење у разумном року, применом члана 8а и 8б Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08... 101/13), а у конкретном случају се ради о поступку за накнаду материјалне штете због утврђене повреде права на суђење у разумном року, у ком се примењују правила из Закона о заштити права на суђење у разумном року и, на основу члана 31. став 2. тог закона, правила Закона о облигационим односима, због чега се не може говорити о неуједначеној судској пракси.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 15.05.2017. године, а побијана вредност предмета спора је 61.421,87 динара, што према средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић